

Húsz éves a Szarvas és Vidéke Hetilap

Kilenc év a Szarvas és Vidékénél

A Szarvas és Vidéke Hetilap elmúlt húsz esztendejét felelevenítő sorozatunkban megismerhették az indulásnak és a próbaszámok készítésének kulisszatitkait Szabovik János visszaemlékezései nyomán. Ezt követően Szabovik János kérdezte az öt követő főszerkesztőt, Pilishegyi Józsefet, aki 1986. augusztusától 1989. augusztusáig vezette a szerkesztőséget. Sorozatunk harmadik részében Pilishegyi József tette fel kérdéseit Mihaleczné Kovács Máriának, aki 1989. augusztusától 1990. májusáig állt a lap élén. Ezúttal Mihaleczné Kovács Máriára jutott a kérdező szerepe, aki válaszolt: Szenes János, a Szarvas és Vidéke Hetilap 1990. május 1. és 1995. június 2. közötti időszak főszerkesztője.

– 1990. május 1-től ideiglenes főszerkesztője voltál a Szarvas és Vidékének, majd 1991. január 1-től kaptad meg kinevezésedet. Felmerült-e akkor már egy esetleges pályázat kiírása, vagy egyetlen lehetséges jelöltként kerültél a lap élére?

– Az akkori történésekre visszagondolva minden túlzás nélkül állíthatom, hogy a klasszikus pályázat szabályai és keretei szerint zajlottak az események. Olyannyira, hogy neves megyei újságírókat is bevontak a bíráló bizottság munkájába. Arra emlékszem, hogy a pályázat kiírását megelőzően voltak jelöltek, önjelöltek, akik az akkori politika főszereplőit próbálták meg. Megjegyzem: az én pályázatomat fejből már hosszú évekkel azelőtt összeraktam, mivel gyerekkoromtól szívesen kapcsolódtam különböző diáklapok, iskola- és tábor- vagy laktanyarádiók munkájába. Azután 1986 májusában az egyik próbaszámommal cikkel jelentkeztem. 1988-tól 1989-ig dr. Ibos Gyula távozásakor pedig dr. Pilishegyi Józseffel társszerkesztőként jegyeztem a lapot. Visszatérve a pályázatra, ez egy komoly szakmai kihívás volt számomra.

– Az újság élén elődöm, Pilishegyi József arról faggatott, hogy a rendszerváltás időszakában hogyan tudtuk megteremteni a lapszerkesztésben a különféle politikai irányzatok egyensúlyát. Utólag visszanezve a kilencvenes évekre, úgy gondolom, Neked még sokkal nehezebb helyzetet volt ezen a téren. Az 1990. évi tavaszi országgyűlési képviselőválasztás után az önkormányzati választások kampányában már Te voltál

a főszerkesztő. Hogyan emlékszel vissza erre az időszakra?

– Szerencsésnek mondhattam magam, mivel önszorgalomból 1989 májusában, Nagy Imre és mártírtársai újratemetése előtt végigültem a MÚOSZ egyhónapos, igen intenzív tanfolyamát, majd 1990 tavaszán egy másikat, melyek tananyagai kifejezetten az akkor születőfélben lévő pártrendszer politikai és média-kérdéseinek megválaszolására irányultak. Sosem felejttem el: eljött a pünkösöd és akkor felidéztem magamban a régi szarvasi újságok tartalmát, amelyekből ki-maradhatatlan volt a történelmi egyházak istentiszteleti rendje, ezért személyesen tárgyaltam az akkori lelkészekkel, hogy közösen állítsuk vissza a régi értékrendet. 1990 nyara ugyancsak forró időszak volt, erre vonatkozóan csak egy példát említek. Az időközben megszüntetett pártbizottsági szinten elhelyezett irodámat a néhány napos nyaralásunk alatt feltörték az ott dolgozó építők, a szerkesztőségi kéziratokat pedig összedobálták. Később a helyzet és a politikai hangulat olyannyira fokozódott, hogy hétről hétre érkeztek névtelen levelek és fenyegetések, de ez akkor csöppet sem rendített meg, sőt kiváló ötleteket adott a munka folytatásához. A kampányban őszintén szólni volt egy-két adok-kapok játék, amiben én sem bántam kesztyűs kézzel a vélt vagy valós ellenfelekkel. Mégis legtanulságosabb emlékem ebből az időből a taxisblokádnál néhány napja, amiből kitűnt, hogy olykor a politikában még a szemmel látható dolgokat sem szabad elhinni, s a vélt igazságnak akár több ruhája is lehet.

– Szarvason az igazi rendszerváltás csak az önkormányzati választások után kezdődött. Ekkor oszlatta fel magát a Városi Tanács, majd megalakult az Önkormányzat, megválasztották a város rendszerváltás utáni első polgármesterét, dr. Demeter Lászlót, megtartotta alakuló ülését a Képviselő-testület. Kinevezésedet már az új Képviselő-testületől kaptad. Kívülállóként akkor úgy gondoltam, hogy Te most már könnyű helyzetben vagy, így nem nehéz

szerkeszteni egy helyi lapot. Valóban így is volt?

– Amíg megbízott főszerkesztőként tevékenykedtem, egy darabig én is ezt gondoltam, ám így visszaemlékezve elmondhatom, hogy ez cseppet sem volt könnyű, mert az újság szerencsétlen módon bele volt passzírozva a hivatali struktúrába. Miközben igyekeztem eleget tenni mindennemű önkormányzati és külső elvárásoknak, valójában irtóztam a bürokrácia legkisebb megjelenési formájától is.

– Viszonylag hosszú ideig, több mint öt évig álltál a helyi lap élén, amely a város életében egy rendkívül mozgalmas és izgalmas időszak volt. Nem kellett keresni a témákat, az élet adta magát. Az újság is izgalmas, változatos, magas színvonalon szerkesztett lap volt. Öt év után mégis váltottál. Mi volt döntésed legfőbb motívációja?

– Ez egy igen romantikus hőskorszak volt a lap történetében. Többször kényszerültünk előállítási technológia- majd nyomdaváltásra is. De abban az időszakban példányszámunk olykor elérte az 1945 és 1949 között szerkesztett Szarvasi Újság példányszámát és színvonalát. Büszke vagyok arra, hogy a kisvárosi lapok történetében az elsők között intetem búcsút a postai terjesztésnek. Néhai Bencsik Józsi Békés-szentandrásról, a Miknyik illetve a Nyárádi család Szarvasról addig sosemvolt lelkesedéssel vetette magát a Szarvas és Vidéke eladásába. A tények kedvéért azért leszögezem: a kezdet kezdetén nem volt Cervinus Rádió, nem volt Körös Televízió, s a ma már hallatlanul népszerű internetes honlapok még gyerekcipőben jártak. Sőt mi több, az akkori megyei lap a kisvárosi újságok újításai nyomán próbált új arculatot teremteni önmagának. Az 1994. évi országgyűlési választások, majd az önkormányzati választások kampányában a né-

minemű véleménykülönbség alakult ki a lap kiadója és közöttem. 1995 májusában ugyan beadtam egy tanulmányértékű pályázatot, amely szakmailag erősebb volt a '90-esnél, de végül a kialakult helyzetben egyéni elhatározásra távoztam.

– És akkor megjelent a Szarvasi 7. Nem sok olyan kisváros van Magyarországon, ahol két helyi hetilap működik. Bár ez elsősorban a Te vállalkozó szellemeknek köszönhető, de a városnak is dicséretére válik. Nem könnyű manapság magánvállalkozásban lapot kiadni és szerkeszteni. Gondolom, nap mint nap, hétről hétre szembe kell nézni az éppen adódó problémákkal. Hogyan tudod megoldani?

– A valóság az, hogy napjainkra a bulvárlapok kivételével se kisebb, se nagyobb lapkiadó nincs könnyű helyzetben. A modernizációs világ rohanásai közepette könyvre és újságokra egyre kevesebbet költenek az emberek. Ám hiszek abban, hogy még hosszú ideig többen lesznek azon embertársaink, akik az olvasás és a tájékozódás örömét a nyomtatott betűkben fogják megtalálni.

– Köszönöm a beszélgetést, további munkádhoz nagyon sok sikert és jó egészséget kívánok.

Mihaleczné Kovács Mária